

VÖRÖSVÁRI VILMOS:

Örök a föld

Örök a föld — az élet fája, —
erőnk, vágyunk őt szolgálja,
— örök a föld!

Sem bőszi vihar, sem tűznyelvek,
Nem zúzhat nálunk tűzhelyet,
— sem bőszi vihar!

Nem kell más, csak síkon, dombon,
friss harmat és nap csillogjon,
— nem kell más!

Vérrel védjük, — ifjak, vének, —
minden rögöt s örökséget,
— vérrel védjük!

Nem adjuk azt soha többé,
miénk marad mindörökké,
— nem adjuk azt!

Szántunk-vetünk mindhalálig,
s érte halunk mind egy szálig,
— szántunk-vetünk!

Örök a föld, míg napfény kél,
paraszt és föld örökké él,
— örök a föld!

Bácska

A Duna-Tisza közé mint gyöngyszemet
helyezte ide a természet jókedvében,
belém itt fű, sás is reményt öntenek,
köntöse hódít, zöldben, hófehérben.

Valaha török dúlt itt, — s a földeken,
ha csontot dob fel a paraszt ekéje
tán elmereng, hogy régente gyötrelem
járt itt, s most jólét árad feléje.

— Bácska!
szívem gyöngye,
ó milyen drága
minden kis
göröngye...

Száraz kenyérrel a messze határban
gyomot mentek irtani kakasszóra,
térdig gázolva lábban, ingoványban,
ahol békákat fogdosott a gólya.

Most Kánaán e föld. Éjjelig tartó
munkában is, a gondok messze szállnak,
itt kincset rejt a szántóföld és tarló,
jut abból borra, nőre, — ha jó kedv támad.

Bácska!
ó milyen kedves,
ó milyen drága
minden kis
kalásza...

A Telecskán, ha szüretkor vegyesen
fiúk és lányok vidáman dalolnak,
— este eltűnnek titokban csendesen,
egymást átölelve nézik a holdat.

Húnyó kis parázs lesz a rózse lángja,
míg az öregek borozgatnak halkán,
s ha szól egy cigány nyűtt nótafája,
tücsök ciripel hozzá a pincefalban...

— Bácska!
ó milyen édes,
ó milyen drága,
minden lány
kacagása...

Valami sivár csönd ásít e lomha
tájon, hol tanyák ezrei álmodnak,
de él a föld, ha szól a nyáj kolompja,
— s ménes köszönti az ébredő holdat.

Ákácok földje ez. Napfényes réten
ki erre jár, s a „Tisza vizét issza“,
(lásson bár szebbet a föld kerek ségen,)
nem felejt, s „vágyik annak szíve vissza“.

— Bácska!
ó milyen kedves,
ó milyen drága
gazdag, szép
határa...